

Рема + Чиця = Ремчиці

ПРЕДКИ ОСЕЛИЛИСЬ БІЛЯ РІЧКИ

У СИВУ ДАВНИНУ – А СЕЛУ, ПОВІДАВ ГОЛОВА Ремчицької сільради Леонід Долід, майже чотириста років - пращури вибрали для поселення безпечне й затишне місце, де в Горинь впадали дві притоки: Рема та Чиця. Саме вони й дали назву населеному пункту, в якому зараз налічується триста дворів, проживає 902 мешканці. Молодь, як і в більшості сіл району, виїжджає на пошуки кращого життя. Отож населення в основному старшого віку. Заробляють на прожиття на новобудовах столиці та в Росії, виручають дари лісу, а ще майже в кожній сім'ї тримають корову, коня.

Щоб наповнення місцевого бюджету було кращим, депутати сільської ради на засіданнях постійних комісій прийняли рішення виставити на аукціон незавершену будівлю Будинку культури, що з 1991 року бовваніє самотою і приходиться у непридатність, хоча в 1999-му витратили 12 тис. грн. на ремонт даху. Оскільки в планах на майбутнє - будівництво мосту через Горинь, що відкриє рух транспорту на Білорусію, Прибалтику, то, можливо, знайдуться підприємливі ділові люди, які захочуть використати вигідне географічне розташування й перетворять споруду на кемпінг чи мотель.

Не за горами, поділився радістю Леонід Володимирович, й підключення нової АЗС на 240 номерів у Тріскинях, де проживає 1457 мешканців. При цьому телефонізація не обмине й с. Копище (28 номерів). Отож у вересні, пообіцяли в ЦЕЗ № 5, проблемне питання можна буде зняти з порядку денного.

У намітках сільського голови - реконструкція дитячого садочка під початкову школу, адже заняття в одинадцятирічній, де навчається 150 дітей, ведуть у дві зміни. Багато сил і часу потребує газифікація. Та віриться, що Леонід Долід з односторонніми перебором всі труднощі. Недарма ж третій строк поспіль односельці довіряють йому захищати їхні інтереси.

Квітнуть веселкою вишивки

Знана в селі майстриня Тетяна Борисюк. Очі розбігаються від барвистих подушечок, рушників, серветок, накидок, насичених кольорів і примхливих візерунків, що прикрашають оселю вишивальниці. Свого часу, зі сміхом пригадує Тетяна Миколаївна, їй позичили килим (щоб скопіювати узор) на чотири дні. Бажання вишити красиву річ було та ким сильним, що працювала навіть ночами. Тепер гаптований килим прикрашає підлогу кухні.

Чоловік у пані Тетяні теж має захоплення. Та, на відміну від дружини, Микола Данилович - запеклий рибалка і грибник. У подружжя три доньки: Наталя, випускниця Ірпінської податкової академії, викладає в тамтешньому коледжі, Тетяна працює в столиці, а найменша Лариса вивчає іноземні мови в Рівненському економіко-гуманітарному інституті. Що тут сказати? У гарних батьків і діти гарні.

Мебляр мимоволі

Коли заходиш до господи Брижів, вражають стильні меблі: кухонний гарнітур, комод, канапа, стільці, журнальні столики, ліжко. Ще більше здивування викликає той факт, що господар, учитель фізкультури, самотужки опанував ремесло червонодеревника (щоправда, меблі виготовлені, звісно, не з червоного дерева). Як розповів Кузьма Михайлович, грошей на фабричні меблі не мали, адже в сім'ї зростає троє дітей, от і довелося поміркувати, щоб і витрати були невеликі, і не гірше, як у людей. Вийшло не гірше, а, як на мене, ще й краще: зроблені власними руками дерев'яні меблі, що запозичили частинку душі інтелігентного й доброзичливого майстра, створили затишний і неординарний інтер'єр, своєрідну родзинку житла.

А душу заспокоює плетіння

Рукодільям Фросина Яківна Хом'як захопилася ще у восьмому класі, коли навчалась у Бережницькій школі. Не зрадила свою любов до ажурного плетіння й досі. У минулому вчителька початкових класів, зараз вона на пенсії. Багато своїх виробів Фрося Яківна, як називають її односельці, подарувала тим, кому дуже запали в серце. Навчила плести гачком і сусідку. Хоч справа ця дуже кропітка, потребує не тільки гарного смаку й часу, а й безмежного терпіння, та, вочевидь, усі ці риси втілились у ній, отож і вбирають очі янголятка та пишні квіти, виплетені вправними руками господині. Ан-тон Григорович, з яким виховали двох синів і доньку і якому минулої неділі виповнилося сімдесят, тридцять п'ять років пропрацював у поштовому відділенні зв'язку в Сарнах. Донька Наталя пішла батьковими слідами, а сини живуть у місті атомників.

Священик - орендар

Живуть у Ремчицях привітні й працьовиті люди. На жаль, мало останнім часом новобудов у селі - за п'ять років, розповідає землевпорядник Ніна Мариніна, лише двоє односельців звернулися за дозволом на індивідуальне будівництво. Та все ж тішать погляд добротні доглянуті будинки, вакханалія яскравих кольорів у квітниках.

Окрасою населеного пункту є храм Різдва Пресвятої Богородиці. Щиро кажучи, не віриться, що ця архітектурна пам'ятка датується 1775 роком, - так дбайливо парафіяни ставляться до церкви. Щороку будівлю фарбують, ось і зараз вилискує свіжими барвами. Настоятеля о. Володимира (у миру - п. Сидорчук) поважають за працелюбство: минулими роками батюшка брав в оренду до 70 га землі, зараз орендує 10. Є в селі ще один орендар - німець Ернст. Герр Конов орендує 143 га, утримує кілька корів... Хтозна, може, не за горами час, коли держава врешті-решт гідно оцінить працю хліборобів, і вони не стоятимуть перед дилемою - продати дешево зерно, щоб дорого купити солярку. У переддень Незалежності сподіваються на це й жителі Ремчиць.

Зоя ТИМЦУНІК